

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Begrebet Angest

Citation: Kierkegaard, Søren: "Begrebet Angest", i Kierkegaard, Søren: *Begrebet Angest*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard01val-shoot-idm140698091100400/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Begrebet Angest

- sandhed og sit virkelige selv i den abstrakte og almene filosofiske sandhed (se *Verke*, VII,2, s. 3 f). – *unum nisi unum*: kender man én, kender man alle Terentius, *Phormio*, 263
- 74 *accommodationssnit*: tilnærmelsesvist – *Opstandelsens Beskaffenhed*: jf. 47 «den sexuelle Differentens er hævet i Opstandelsen» (se Mark. 12,25). – *Førelingst og Engle*: se Mark. 12,25 og Luk. 20,34-36. – *de dogmatiske Besømmelser* . . . *Christi Person*: her tænkes på, at der tillægges Kristus menneskelige natur syndfrihed – *Hæderket*: munterhed. Hegel anvender ofte dette ord om grækerne. S.K. bruger senere ordene »veemodig« og »Veernod« i sin beskrivelse af grækernes i forhold til kristendommen hamlige opfattelse af døden »at det Hele kan var en Barneteeg, og at nu er Legen ude« (85).
- 76 *omphalopsylutisk*: »navlebeskuende»: de græske manke omphalopsychor (navlesjæle) søgte ved at forholde sig fuldstændig roligt og koncentrere al opmærksomhed om deres egen navle at opnå en tilstand af mystisk henrykkelse, hvori de oplevede altet – *det centrale Intet*: den hegeliske filosofis begyndelse med den rene væren, der er det samme som intet, jf. s. 36. – *gentia* drivjædre
- 77 *lænesis*: bevægelse: begrebet bruges af Aristoteles til at betegne den aktive proces, der er en betingelse for, at en mulighed kan realiseres, blive til virkelighed. – *to me on*; *to kenon*: det ikke værende; det tomme. – *pro-pædæutisk*: indledende, forberedende – *den, der udgør det Icke-Værende* . . . Platons *Sofisten*, 237 e. Om gendrivelsen af denne sætning drejer på en måde hele resten af dialogen sig, se især 256 ff. – *Gorgias*: her er der tale om en mere generel kritik af sofisternes retorik. – *Mars's Rustning*: der refereres til Hades' hjelm, som gjorde bæreren usynlig. Athene tog den på i kampen mod Ares (Mars), *Thuden*, 5, 845. – *to enantion*: egl.: det modsatte. – *all' ei* . . . men hvis man kan bevise, at selve begrebet ét er mange, og omvendt, at mange er ét, ja det vil forbyde mig; og ligeså med alt andet. – *to hen*: det ene – *atapon*: ordret: hvad der ingen plads har; dernæst: besynderligt, urmeligt. I *Pannenides*, 156 d, bruges dette ord som betegnelse for øjeblikket Fra og med »dette underlige Væsen« til og med »det Hvulende i Bevægelse« er S.K.'s tekst en oversættelse af det anførte sted – *metabole*: egl.: omslag, jf. *Pannenides*, 156 d-e. – *hen* . . . *peila*: én . . . mange. – *hverken bestemmes eller sammensættes*: disse ord er en ungtig oversættelse af de følgende græske ord, der betyder: hverken adskilles eller forenes. Meningen er, at øjeblikket også er overgang, hvor der er tale om adskillelse og forening, ligesom ved enhed og flerhed, lighed og ulighed. – *poteres*: sættes, antages – *to de einai* . . . men »at være« betegner vel blot delagtighed i væren i den nærværende tid. Som det ses, har S.K. oversat til »væsen« i stedet for det rigtigere »værens«. – *I den nærmere Udvikling*: *Pannenides*, 152 b-e – *to nun*: det nærværende, nuet. – *den nye Væren . . . Intet* . . . jf. s. 36. Om identiteten af *Ewigheden* og *Øjeblikket* skriver Hegel: »die Ewigkeit ist nicht vor oder nach der Zeit, nicht vor der Erschaffung der Welt, noch wenn sie untergeht; sondern die Ewig-